

Arrest

nr. 95 971 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. BOLLEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujrat. Sinds 2004 zou u gewerkt hebben voor de politieke partij "PML-Q" (Pakistan Muslim League- Qaid-e-Azzam). Bij de nationale verkiezingen van 2008 zou u uw partij actief gesteund hebben. Er zou een gevecht ontstaan zijn tussen aanhangers van uw partij en de "PPP" (Pakistan People's Party). Er zou geschoten zijn. U zou in de arm verwond zijn en de politie zou u naar het ziekenhuis gebracht hebben, waar u gearresteerd en bewaakt werd. Ook één van uw tegenstanders zou licht gewond zijn. In het ziekenhuis zou u van een vriend vernomen hebben dat er een "FIR" (First Information Report) wegens moordpoging tegen u ingediend was. U zou uit het ziekenhuis ontsnapt zijn. In november 2008 zou u naar Karachi gegaan zijn. Begin 2011 zou u terug naar uw district gegaan zijn, waar u nog eens tien

maanden verbleef. Op 27 april 2012 zou u Pakistan verlaten hebben. De politie zou u steeds gezocht hebben. Op 21 mei 2012 diende u een asielaanvraag in België in. In België zou u in contact gekomen zijn met de Ahmadi- gemeenschap. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een Ahmadi- boekje. Na uw gehoor stuurde u volgende documenten op: documenten betreffende een verkoop, een verklaring van uw werkgever, vier verklaringen van partijleden, een "FIR" (First Information Report), een medisch attest, twee arrestatiebevelen en uw verklaring tot "absconder".

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo kunt u vooreerst geen doorslaggevend bewijs van uw identiteit neerleggen. U verklaarde dat u uw identiteitskaart ooit in Pakistan verloor en uw paspoort zou misschien nog thuisliggen. U verwijst naar een verkoopovereenkomst waarin uw naam en identiteitskaartnummer zou voorkomen, maar niets wijst er op dat u daadwerkelijk deze persoon zou zijn. Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u niet bewijzen dat de andere door u neergelegde documenten daadwerkelijk over u handelen.

Ten tweede is er de kwestie van uw lidmaatschap van de "PML-Q". U beweerde voor het CGVS duidelijk dat u geen lid maar een werker was (gehoorverslag CGVS p. 5). Hier staat tegenover dat u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), duidelijk aanhaalde wel een lid te zijn (vragenlijst CGVS punt 3.3, ingevuld op 22 mei 2012). Hiermee geconfronteerd herhaalde u enkel een werker te zijn. Echter volgens de vier verklaringen van partijmedestanders die u neerlegde was u toch een partijlid ("...is a famous member of Pakistan Muslim League (Quaid-e-Azam)). Ook andere elementen wijzen op het ongeloofwaardige van uw politieke profiel. U gevraagd naar uw concrete politieke activiteiten, kwam niet verder dan te zeggen dat u slogans riep. Ook beweerde u zeer actief geweest te zijn tijdens de verkiezingen van 2008, u zou stemmen geronseld hebben. Hierop werd u dan gevraagd in welke kieskringen (nationaal en provinciaal in Punjab) u dan woonde en stemde. U kon hier geen eenduidig antwoord op geven: een van de twee zou volgens u nummer 104 zijn, de andere 105, maar u kon niet zeggen welke provinciaal en welke nationaal was (gehoorverslag CGVS p. 6). Echter de provinciale kieskringen 104 en 105 in Punjab liggen respectievelijk in Gujranwala en Hafizabad, terwijl u woonachtig was in Gujrat. De nationale kieskringen 104 en 105 liggen dan weer beiden in Gujrat. U verklaarde dat uw kandidaten voor 104 en 105, Chaudry Shujat Hussain en Chaudry Wajahat Hussain beiden verloren bij deze verkiezingen, maar uit publieke gegevens blijkt dat Chaudhary Wajahat Hussain juist gewonnen heeft in zijn kieskring. Overigens hebben de brieven die uw politieke profiel dienen te ondersteunen een duidelijk gesolliciteerd karakter. Dit blijkt uit de vaststelling dat ze alle vier in identiek dezelfde bewoordingen spreken over u en uw problemen. Als vier verschillende getuigen een verklaring over u zouden moeten opstellen, zouden de bewoordingen normaliter verschillen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw politieke profiel. Deze vaststelling ondermijnt uw bewering vervolgd te worden juist omwille van uw politieke interesses.

Ten derde bestaan er veel onduidelijkheden rond uw verblijf in een ziekenhuis, nadat u gewond raakte tijdens een betoging. Voor het CGVS verklaarde u op 21 februari 2008 onder politiebewaking opgenomen te zijn in het ziekenhuis, waar u na 10 tot 12 dagen een bezoek kreeg van een vriend en van waar u na een verblijf van 20 dagen ontsnapte om onder te duiken in de buurt van Gujrat (gehoorverslag CGVS p. 8). Voor de DVZ liet u optekenen dat u maar tien dagen in het ziekenhuis verbleef en dat u meteen naar Karachi vertrok na het ziekenhuis verlaten te hebben (vragenlijst CGVS punt 3.4). Uit het door u voorgelegde medische attest blijkt dan weer dat u in het ziekenhuis opgenomen werd op 21 februari 2008 en dat u uit het ziekenhuis ontslagen werd op 28 februari 2008, nergens was er sprake van een ontsnapping. Tenslotte vermeldt uw FIR die werd opgesteld op 21 februari 2008 (date/time of report) dat u die dag naar het ziekenhuis was gebracht door de politie, maar dat u ook meteen was ontsnapt dus op de zelfde dag van het opstellen van het rapport. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering in het ziekenhuis verbleven te hebben omwille van uw verwondingen na een politieke clash. Tevens dient te worden vastgesteld dat, daar uw versie van het verhaal niet overeenkomt met de inhoud van uw documenten, er ook geen geloof in de authenticiteit van uw documenten kan worden gehecht. Uit toegevoegde informatie blijkt overigens dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Pakistan.

Er kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat er een aanklacht tegen u zou bestaan. Hoewel U beweerde dat er reeds sinds 2008 een aanklacht tegen u zou bestaan, diende u aan te geven dat u deze "FIR" zelf pas voor het eerst zou zien wanneer u ze in België zou ontvangen, een week na uw gehoor voor het CGVS (gehoorverslag CGVS p. 9). Voorts had u er geen idee van onder welke artikels u aangeklaagd werd. U wist niet wie de arrestatiebevelen had uitgevaardigd, noch wist u wie u tot "proclaimed offender" had verklaard. U kon niet zeggen wanneer de klacht van de politie doorgespeeld was aan de rechtbank, noch wist u welke rechtbank uw zaak zou behandelen. Ook had u er geen idee van welke juridische documenten er naast diegene die u verwachtte (en later ook opstuurde) nog uitgevaardigd zouden zijn tijdens de juridische procedure tegen u. U had er dan ook geen idee van wat er met deze zaak tussen 2008 en nu gebeurd was en buiten het contacteren van uw lokale "nazim" ondernam u geen enkele andere stap om u hier tegen te beschermen. Gezien uw totale gebrek aan interesse en kennis kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor deze aanklacht. Tevens dient er op te worden gewezen dat er dan ook ernstig getwijfeld mag worden aan de authenticiteit van de door u neergelegde juridische documenten.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde reisroute van Pakistan naar België. Zo bestaat er onduidelijkheid over het moment dat u Pakistan verlaten heeft. Voor het CGVS beweerde u eerst Karachi op 07 april 2012 verlaten te hebben. Later verklaarde u dan weer Karachi pas op 27 april 2012 verlaten te hebben, dezelfde dag dat u Pakistan verlaten had (gehoorverslag CGVS p. 2). Voor de DVZ liet u dan weer optekenen Pakistan op 28 april 2012 verlaten te hebben (DVZ- verklaring punt 35). U verklaarde een vlucht vanuit Karachi genomen te hebben, maar u kende de naam van de twee plekken waar u hierna landde niet (gehoorverslag CGVS p. 4). U wist niet met welke luchtvaartmaatschappij u reisde, noch kende u uw vluchtnummer. U beweerde met een roodkleurig paspoort gereisd te hebben, maar buiten de kleur kende u geen enkel ander detail van dit paspoort. Gezien het risico dat u nam door illegaal te reizen zou men er vanuit mogen gaan dat u voorbereid was op een mogelijke controle, maar u zou enkel de verzekering hebben gekregen dat niemand u vragen zou stellen, wat onaanvaardbaar is. Gezien deze vaststellingen is het dan ook duidelijk dat u de ware toedracht over uw reisroute probeert achter te houden.

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor het CGVS aanhaalde dat u na uw aankomst in België interesse in het Ahmadiyyat gekregen had (gehoorverslag CGVS p. 6). U legde ter ondersteuning hiervan een boekje van deze gemeenschap voor. Uw kennis en overtuiging was echter dusdanig beperkt dat uw beweerde interesse niet ernstig overkomt. Zo verklaart u dat er eigenlijk geen verschillen zijn tussen Ahmadies en andere moslims, u gaat er vanuit dat het enige verschil ligt tussen uw aanbidding van schrijnen en hun organisatie onder khaliefen, maar dit is uiterst beperkt (gehoorverslag CGVS p. 6-7). Zo kon u niet aangeven wie de beloofde profeet is, terwijl het hier om de oprichter van het Ahmadiyyat gaat, Muirza Ghulam Ahmed. U gaf uiteindelijk aan het boekje nog maar 15 dagen te hebben en nog maar éénmaal in de Ahmadi moskee geweest te zijn. De vaststelling dat u aanhaalt dat Ahmadies in Pakistan geen speciale problemen kennen (buiten een verder onbekend probleem ooit in Faisalabad) en als gewone Pakistanen bekeken worden, staat ver van de waarheid, gezien de specifieke wetgeving tegen Ahmadies en de problemen die leden van deze geloofsgroep kennen. Er kan dan ook geloof worden gehecht aan uw bewering interesse te hebben voor deze geloofsgroep. De informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in uw dossier.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees ongeloofwaardig is, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden temeer daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio. Het door u voorgelegde werkgeversattest, tenslotte, voegt niets wezeleijks toe aan uw dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. De verzoekende partij legt in bijlage van zijn verzoekschrift de kopie van zijn identiteitskaart neer (bijlage 4) en hoopt hiermee de onduidelijkheid omtrent zijn identiteit te doen verdwijnen.

Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde. De verzoekende partij bewijst zijn identiteit niet.

2.1.2. Met betrekking tot zijn betwist politiek profiel stelt verzoeker met betrekking tot zijn hoedanigheid van werker of lid dat de titelbeschrijving mogelijkerwijze subjectief in te vullen is. Verzoeker meent dat hij een werker is en dat dit deels verklaard wordt door zijn slechts zevenjarige opleiding.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verband met Chaudry Shujat Hussain wil aantonen met twee bewijsstukken (bijlage 5). Het betreft de kopie van een lidkaart van de Pakistan Muslim League (Q) met de vermelding werker, ondertekend door de voorzitter Chaudry Shujat Hussain, en een foto. In zoverre een lidkaart ondertekend wordt door een voorzitter maakt dit geen persoonlijke band met deze voorzitter aannemelijk in de zin dat verzoeker actief zou geweest zijn voor deze kandidaat tijdens de verkiezingen van 2008.

Wat de foto betreft waar verzoeker op voorkomt, legt verzoeker niet uit hoe hij hiermee zijn band met voorzitter Chaudry Shujat Hussain aantoon.

Verzoeker weerlegt hiermee het motief van de bestreden beslissing, waar zijn actief politiek profiel niet aannemelijk geacht wordt, niet. De Raad schaaft zich achter dit motief behalve wat het onderscheid tussen een 'worker' of 'member' betreft, hetgeen een overtoollig motief is.

2.1.3. Wat de aanklacht betreft, wijst verzoeker erop dat hij op de hoogte was van de beschuldiging, namelijk poging tot moord. Hij legt een *order sheet* neer (bijlage 6) waaruit het verloop van de procedure in 2008 blijkt.

Bij de datum 31 december 2008 stelt dit stuk "*The accused person was arrested and produced in the Court*", maar verzoeker heeft een vertaling neergelegd waarin gesteld wordt dat 'De verdachte moet gearresteerd en voor de rechtbank gebracht worden'. De partijen zijn het eens dat aannemelijk is dat deze vertaling correct is in tegenstelling tot de Engelse vertaling.

Verzoeker weerlegt het motief van de bestreden beslissing betreffende het verblijf en de ontsnapping uit het ziekenhuis en de aanklacht niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen nadere inlichtingen verstrekt over het verdere verloop van het proces en dat het een kopie betreft. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

2.1.4. Wat de interesse van de verzoekende partij in het Ahmadiyyat betreft, stelt verzoeker dat hij nog maar recentelijk interesse in deze geloofsgemeenschap heeft gekregen en zijn interesse niet afgemeten kan worden aan zijn kennis betreffende het verleden en heden van deze gemeenschap. Daarenboven is hij geen hoogopgeleid man.

Verzoeker weerlegt hiermee het motief van de bestreden beslissing niet dat hij buiten het voorleggen van een boekje weinig kennis heeft van deze geloofsovertuiging. De Raad schaaft zich achter dit motief. Daarenboven toont hij niet aan dat een eventuele '*recentelijk interesse*' in deze geloofsgemeenschap het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM ruimer zijn dan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in zoverre zij een bescherming bieden in geval van de eventuele terugkeer van verzoeker naar Pakistan. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat deze artikelen bij gebrek aan aannemelijk asielrelaas geschonden zouden worden.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,	wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS